

Asma Zamanı

– Fırat AVCI · 20 Ocak 2010

Üzerlerindeki o doyumsuz yemişleriyle, gölge ettikleri nice sohbetleriyle, tadı ekşiye çalan ve bizim çocukken bıyık adını takdığımız dal kenarlarıyla eşsiz bir anın belgeseli gibidir o asmalar.

İlk aşk serüvenlerine, belki saklı kaçak gidilen ilk sinemalara, yokuş yukarı zamanı uçurmalara ev sahibidir okul ve zaman asmalar...

Her yanından yamalı ve kalan tek entarisini, önce şöyle bir etrafa bakıp, hafefçe saçına perçem vererek, güzelliğine ölümsüz bir iksir eklediğini görüp kendi can aynasında, ne de insanca oluyor rüzgara karşı çamaşır asmalar.

Kalın bir urganı yağlayıp, iyice bir yumuşatıp, bir adamın boynuna geçirip, altındaki dar ağacına vurup sonra bir güzel, son gecesine bakıp usulca, nasıl olur dersiniz adam asmalar?...

Geçtiğimiz günlerde, bir program izledim. İdam mahkumlarının son gecelerine tanık olmuş bir avukat anlatıyordu o geceleri. Aklında kalmış mih gibi, öylece tutuyor hala ve eksiltmemiş, eksiltememiş. Bir ceza yaptırım olarak, karşımızda duragelen bu infaz biçimi, yıllar önce literatürümüzden çıktı. Eğer hala uygulansaydı, çok idam sehvası kurulurdu diyebilirsiniz. Ancak aslında, ihtilal dönemleri ve özel koşullar hariç, bu ceza neredeyse hiç uygulanmıyormuş ülkemizde zaten. Kimi olaylar karşısında, nereden de kalktı şu idam diyor, hiddetle kusuyoruz bu duygumuzu dışımıza. Her yanıyla bakabilmeliyiz oysa insan yaşamına, insan yüzlerine...

Kimler kimlerin idamını istemezdi ki eğer hala sürseydi bu uygulama? o kadar ki, insan kuyruğu olurdu böyle bir hak tanınsaydı adliye önlerinde eminim. Geçen akşam, bunun böyle olduğundan iyice emin oldum galiba. Eski bir husumet yüzünden, hem de yol verme, elbise ıslatma yüzünden, iki insan yaşamlarını yitiriverdi. Yine yol verme kavgasında, yüzme bilmeyen iki kardeşti sanıyorum, yanlışsam affediniz, İSTANBUL'dan denize bırakıldı, tabi ancak cansız bedenleri çıkarılabildi sudan. Ne denli kin ve nefret dolabiliyoruz değil mi kimi zaman? asma zamanı gelsin istiyoruz çoklukla? hangi asma zamanını istiyor peki gönlünüz şöyle sere serpe? yukarıdan birini seçin o halde...

Can almanın, allaha mahsus olduğu öğretisiyle büyüdük bizler. O nedenle, bu nevi hadiseye bu açıdan baktık hep olabildiğince. Katillerin, çocuk istismarcılarının, vahşet insanlarının yeri, kimi zaman aklımızın dar ağacı olurken bile, aklımızın o cellat hali, uzun kalamadı içimizde. Zaten artık var olmayan bir ceza bu da, bu güne dek onca dar ağacı, onca yağlı ilmik, onca zamana ve onca titreten korkulu hallerine rağmen, askıya alabildi mi insan sevgisizlerini? buna yol açabildi mi? galiba asıl asmaca, asıl asma, gül yüzden yüz asma, gül yüzde asık yan gördüğünde, yan bir gülüş fırlatıp, onu kendine getirme hali.

Asmayın yüzlerinizi? o kadar da kötü bir yazı olmadı canım?...

Haa bekarlıktan yeni kurtulmuş evli kardeşler: elbiselerinizi gardroba asmanız, size olumlu puan kazandıracak, aklımdayken söyleyeyim :) :) sevgiyle ve esenlikle kalın efendim... Hep içten, hep sizden yazılar asın bu panolara... Ama zamanı asmayın... Zamana asılı kalmasın ertelenmişlikleriniz... Yaşam, asılmaya gelmiyor zira... Yıllar birbiri ardınca, ömür denilen vestiyere asılıyor zira...